Westergrundi kirikuõpetaja oli Hausmann, kaunis wana mees abikaasaga ja ainsa lapse Sofie'ga, umbes kakskümmend aastat wana. Kirikuõpetaja oli omais wahe-aegades hoolas wana rahade korjaja ja sellest wõttis Büchner asja, ennast temaga tuttawaks teha, ütles ennast ka ühe korjaja olema, kes naabri korjandust näha tahta. Jalutus läbi maa oli teda karastanud ja julgest ja täis lootust astus tema külasse, kedagi otsides, kes temale midagi kirikuõpetajast ja perekonnast ütelda wõiks.

Selle poolest tuli temale õnn ühe wana talunaese kujul wasta, sest kui wana naese wastatulemine üleannetuma rahwa jutu järel ka just mitte õnne ei tähendada, siis oli ju siin koguni teine asi. Wanad naesed on enamist ikka jutukad ja otsija lootis just ühest seesugusest jutustamisehimust kasu. Tema ei olnud eksinud. Kui tema teed kirikuõpetaja juure küsinud, siis oli eideke walmis seda näitama ja küsis sealise rahwa wiisi järel ka kohe wõera asja järel, mida temal nende külas ja kirikuõpetaja juures olla. Büchner wastas põikletas ja mõne osawa küsimisega oli tema pea kõiki asju kirikuõpetaja juures wälja saanud. Kui tütrest jutt tuli, siis ütlas eideke: „Kas mina ei piaks kiriku-Sofie't tundma? Muidugi tunnen teda; pitk ja sirge, kuida ütlete, on tema küll,

aga mustad juuksed, ei, neid temal ei ole!“ See põrutaw sõnum murdis Büchner'i lootust täieste; aga ümber pöörata tema enam ei wõinud ja sellepärast läks tema õige norkus kirikuõpetaja majasse.

Kui tema cunast lahkele kirikuõpetajale tuttawaks teinud ja oma tulemist teatud wiisil põsjustanud oli, sattus wana-herra kohe oma õige sõiduwee peale ja nemad jutustasiwad lõbusast üksteisega, kunni uks lahti läks ja üks lahke noor neiuke sisse astus. Tutwustamise juures: „Herra aptheker Büchner, minu tütar Sofie,“ langes wõera haawatud süda koguni kingade sisse: pitk ja sirge oli tema küll, see esimene leitud „kiriku-tütar“, aga ruuge, koguni wäga ruuge peaga! Waewalt suutis waene oma nukrust peita, pealegi weel, et tema nime nimetamise juures üks kelmlik naeretes üle Sofie näu libisenud oli, mis pärast jutustamise käikus õige sagedast tagasi tuli. Mõte, et tema juures tõeste midagi naljakat olla wõiks, tegi teda nii nukraks, et oma wõeruskäiku wõimalikult lähendas ja lahke kutsumise peale, õige pea oma õega jälle senna tulla, ainult pomisetes wastata suutis.

Wast õues tõmmas tema jälle lahkemalt hinge. „Koju! koju!“ See esimene tühi käik oli pea kõiki tema julgust lämmatanud; kui otsitud neiu pilt mitte nii elawalt ja kõikis kenadustes tema südames